

M. CARMEN SÁEZ

10 Desembre 2019

M. Carmen Sáez (1958) va néixer a Millares, La Canal de Navarrés. Actualment viu a Almussafes. A més d'escriptora, es dedica al món de l'animació cultural. Col·laboradora del diari *El Punt Avui* i del diari *La Veu*. Ha publicat llibres de literatura infantil i juvenil: *Carla i el circ dels cacauets* (1999), *El malvat Pacuco* (2003), *Unes espanyoles de Jaraque* (2012), *Un somriure per a Tardigrada* (2013), *Misteri a la mansió Lumpini* (2014), *Les gallinetes de dol* (2017) i *El gegant de merengue* (2019). També ha publicat poesia: *Cercant ocells d'alguia* (Premi Ciutat de Torrent, 2009), *Illa retrobada* (Premi Ciutat de Puçol, 2010), *El costum dels crepuscles* (2014) i *Les hores impreçises* (42è Premi Marià Manent de Poesia de Premià de Dalt, 2019). I també prosa poètica: *La remor del vent* (2016).

La ingenuïtat

Tardor de 1947

De bon matí, el carter tragué el cap pel cantó del barri. Curt de vista i esbrinant entre les façanes terroses, sense revestiment. Bernat, vora seixanta anys. Sec com una baina de cacauet. Gorra d'un gris esmortell.

Bernat duia una caixa rectangular, nudada amb un cordell, a les mans, com qui porta una cassola d'arròs. Les veïnes el miraven embadalides. De seguida, l'envoltà tota una munició de xicala, narius plens de bombolles de despòtica. Temorencs, s'hi agruparen com petites ovelles fredoliques.

Bernat colpejà el picaporta d'una de les cases. Concepció, una dona de pell fosca i resseca, en guaità el cap de lledó per l'esclotxa.

—Vosté què vol?

—Porte un paquet a nom de la teua filla, la Lolita... Bé, ací posa Dolores...

—Hem de pagar alguna cosa per això? Perquè no pense amollar ni un clau.

—Només has de signar aquest paper.

—Hala! Però si no sé escriure.

—Posa ací una creu —li manà el carter i, acabat el tràmit, se n'anà carrer avall, amb filla d'heroi condecorat.

La tia Zomenya, una vella encongida, hi entrà. Darrere d'ella, senyores, i algun xiquet. La resta de tafaners se'n quedaren al llindar.

Quatre cadires de bova rosegada. El terra, sense rajoles. A la paret, un retrat: el rostre, vermellós i redó, d'un home amb patilles grosses. Al mig de l'estança, una taula amb un tapet esfilagarsat. Al fons, la porta del corral, des d'on arribaven els renills del burro.

—No pot ser —plorava Concepció—. Això deu ser un càstig de Déu.

—Calla, xica —manà la Zomenya—. Ací ho diu ben claret: Dolores Pérez García. És o no és la teua filla?

—Mig poble s'anomena Pérez García —digué Isidre, el pare, alhora que es gratava el cap per damunt la boina.

La Zomenya l'esguardà com qui mira un insecte aixafat sobre la vorera, i tot seguit l'ignorà.

—A vore, Concepció —bramà la vella—, si algú vol fer un regal a la teua filla l'has d'acceptar. Vinga, dona. Obri ja la beneïta caixa!

—Aï! Sí, mare, deixa que jo —xisclà la filla. Una nena d'uns quinze anys. De pell bruna, rostre triangular. Prima com una espasa. Tota orelles.

—Deixa't estar. Tu no toques res, a vore si t'intoxiques.

—Vinga, Concepció —esclatà la Zomenya apressant-la.

La mare, amb les mans tremoloses, tallà amb les tisores la corda que envoltava la caixa. Al bescolli se li estimbava l'expectació del personal.

—Au! —crià la Zomenya mentre obria l'estoig i deixava veure'n el contingut. Esclatà un crit col·lectiu d'admiració. Una veu s'escoltà, amb una mena d'enveja:

—És un abric de visó!

Allà hi era: ample, llarg, majestuós. El pèl, dens, escampava claredat en la foscor del renoc habitatge. Decidiren suspendre'l amb un penjador d'un clau a la paret. En llevaren el retrat de l'home vermellós.

Isidre protestà:

—Home! No lleveu la foto del meu iaio.

—A sant de què armes tants escarafalls? —l'escriàssà la tia Zomenya—. Deixa't estar de iaïos i de iaïes!

—Mare —gemegà Lolita—, vull posar-me'l.

—Tu creus que és convenient, filla?

—Xica! —esclatà la Zomenya—. Que se'l pose, a vore com li queda. Mira que ets figa!

—Per què no li ho diem a don Antonio? —preguntà Concepció.

—A vore, què pinta ací l'església? —preguntà la vella amb aspror—. El que has de fer és donar satisfacció a la xiqueta.

Com qui celebra un ritual, les dues dones hi abillaren Lolita. L'entaforaren dins d'aquella peça de roba tan sublim. La dermis se li eriponà. Allò era ben diferent al tacte del fregall, de les mantes tronades, de l'aigua glaçada del llavador. Malgrat això, era palès que l'abric li quedava gran. Podia pegar-ne la volta a dins sense cap entrebanc.

—Aï! —gemegà la mare—. Li haurem de fer reformes, i encara ens costarà els diners que no tenim.

De seguida, la Zomenya es palplantà davant Lolita i començà a remenar abric i joveneta a balquena.

—Toca, ves! Mira, Concepció, l'agafem d'ací..., l'estirem d'allà... Amb quatre agulles ho tenim tot solucionat.

I allà les tenies, les dues sacsant la xicoteta com una ballaruga esprimatxada. La careta de ratolinet famolenc, entre l'obertura de l'abric, semblava la boca d'un tauró empasant-se'n el cabet.

—On el guardem aquesta nit? —preguntà la mare—. A vore si encara se'l mengen les rates.

—Deixeu-lo penjat al clau de la paret —suggerí Isidre.

—Tu no t'hi fiques —li espetegà la Zomenya—. Com anem a deixar-lo penjat tota la nit com un pernil? El pleguem ben plegadet i a la seua caixa. I demà, ben senyoreta a passejar-lo pel poble. Què s'han pensat més de quatre?

—Això no pot ser bo —remugà Isidre.

Tan bon punt isqué el sol, contra la porta esclatà una pedregada de colps. Isidre, en calçolets, esmaperdut, s'hi aventurà. Darrere seu, la filla i la dona. En obrir, caigué sobre ells la presència imponent de Lola, la filla del «tio Pacó el de la llum», el més ric del poble. Aquella rossa tintada, de corbes generoses, amb el pentinat «arriba España», brandava una revista, com una arma, davant els ulls aterrits de la família.

—On és el meu abric?

—L'abric és meu —mussità la petita Lolita.

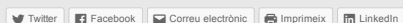
L'altra es plantà en dues gambades davant la caixa. La va destapar sense cap mirament, i, d'una estrebada brutal, agafà l'abric.

—Morta de gana! —bramà la Lola. Es llança cap a la porta arrabassant la il·lusió fugaça de la jove esquifida—. D'on vas a tindre tu un abric com aquest? Ni en somnis.

La Lola rossa isqué de l'humil habitacle. El cap més alt que el cim del Mondúver. Tot remenant el cul voluminós i enfaixat. Embocallada amb l'abric com una segona pell. Deixava anar els effluvis d'un perfum intens, escanyador. Els ulls esbatanats d'Isidre s'extraviaven entre aquells malucs tan potents. La Concepció li ventà una bona colzada i el despertat del tràngol.

La caixa, buida, restà oblidada sobre el llit, entre els papers estripats de l'embolcall. A dins, se n'ofegaven, desarelades, les pupil·les de la petita Lolita.

Comparteix això:

Relacionats

Mònica Batet
A "L'avançat"

Xènia Dyakonova
A "El traduït"

Mònica Batet
A "El traduït"

Categoria : [El trobat](#)

Etiquetes : [M. Carmen Sáez](#)

← [Julià Guillamon](#)

[Jordi Mas López](#) →